

pro širší veřejnost úplnou novinkou. V 207 paragrafech je tu seskupena látka, upravená dosud trestním zákonem a nepřehlednou řadou zvláštních zákonů. Trestné činy jsou rozděleny do 15 hlav: trestné činy proti republice, proti národní obraně, proti vůli lidu, proti moci veřejné a jejím orgánům, proti obecnému míru a pořádku, na penězích, veřejných listinách, známkách a značkách, proti řádu hospodářskému, proti rodině, proti mravnosti, proti životu a tělu, trestné činy obecně nebezpečné, proti cti, proti osobní svobodě, proti majetku a trestné činy porušující soukromé tajemství. Z nejspornějších otázek bude tu jistě otázka trestnosti vyhnání, či v terminologii osnovy (§ 285) usmrcení plodu. Osnova připouští v souhlase s usnesením brněnského právnického sjezdu pro beztrestnost usmrcení plodu nejen t. zv. indikaci lékařskou a eugenickou, ale i indikaci sociální, »má-li těhotná již tři vlastní děti, o něž je jí se starati, nebo jestliže již aspoň pětkrát porodila a nelze v obou případech, hledíc na její poměry na ní slušně žádati, aby plod donosila«. Konečné formulace tohoto ustanovení jistě nebude dosaženo bez prudkých bojů. Zákon přestupkový o 67 paragrafech skládá se rovněž z části obecné, která stanoví odchylky od obecných ustanovení zákona o zločinech a přečinech, a z části zvláštní. Jest si přátí, aby především praktičtí právníci uposlechli výzvy ministerstva spravedlnosti a přispěli svými podněty ke konečné formulaci zákonodárné práce tak významné.

O nových mezinárodních železničních úmluvách promluvil ve schůzi Právnické jednoty, konané dne 8. dubna t. r. sekční šéf v ministerstvu železnic dr. Otakar Lankaš. Přednášející promluvil nejprve o Mezinárodní úmluvě pro přepravu zboží, jakož i o Úmluvě pro mezinárodní přepravu osob a zavazadel. Tyto úmluvy, podepsané 23. října 1924 na konferenci v Bernu, budou v příštím zasedání Národního shromáždění předloženy k ústavnímu schválení. Oceniv význam bernských konvencí, upravujících poměry vytvořené mezinárodní přepravní smlouvou mezi železnicí a odesílatelem resp. příjemcem, jakož i cestujícími a poměry mezi železnicemi na mezinárodní železniční úmluvě se zúčastnivšími, se stanoviska rozvoje mezinárodního práva i se stanoviska praktických potřeb světového obchodu, nastínil přednášející na základě protokolů bernských konferencí a svých osobních poznatků nejpodstatnější zásady úmluv, zejména novoty, které novými úmluvami mají býti zavedeny, hlavně pokud se dotýkají podstaty přepravní smlouvy. Druhá část

přednášky zabývala se konvencí o mezinárodním režimu železničním, uzavřenou pod záštitou Společnosti Národů na druhé všeobecné dopravní konferenci členů Společnosti Národů, konané v prosinci 1920. Vylíčil hlavní zásady této konvence, vztahující se na všechny stránky a obory mezinárodní dopravy, ocenil přednášející její význam jakožto první sumární kodifikace mezinárodních práv a závazků ve příčině provádění mezinárodní přepravy, zakládajících se dosud jen na právu zvykovém anebo na úmluvách mezi správami drah.

Přednášky Právnické jednoty v jarním období 1926 konají se vždy ve čtvrtek o 18. hodině v Karolinu (Praha I., Ovocný trh č. 3), v posluchárně čís. I., a to:

dne 22. dubna přednáška Antonína Hartmanna, sekčního šefa v ministerstvu spravedlnosti: Prováděcí nařízení k jazykovému zákonu;

dne 29. dubna přednáška dr. Františka Kronbergra, okresního soudce u zemského trestního soudu v Praze: O postavení státního zástupce v přípravném vyhledávání. (Společně s Československou společností pro právo trestní.)

Dr. Bohumil Kučera, t. č. II. jednatel.

Z francouzského soudního humoru. Minulého roku byl v Paříži projednáván složitý porotní případ. Soud vyslyšel svědka, jenž vypovídal jinak než při dřívějším výslechu. Obžaloba ho sváděla na nepravou cestu. »Buďte klidný.« pravil předseda k obhájci. »Člověk se snadno zmýlí. Byl bych dnes ráno přísahal, že jsem vzal hodinky s sebou, ale právě nyní jsem zpozoroval, že zůstaly v koupelně.« Jednání pokračovalo a skončilo. Večer přišel předseda domů. Hospodyně ho přivítala se smíchem. »Co to pána napadlo poslati pět nebo šest osob pro hodinky?« »Jakže?« zvolal předseda zděšeně. »Ovšem. Jedná osoba by byla stačila. Dala jsem je prvnímu, jenž řekl: »Pán mne posílá pro hodinky, které nechal v koupelně. Hodinky tani skutečně byly . . .« Předseda již nikdy hodinek nespátřil. (Revue de droit pénal et de criminologie 1925.)